

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	IV Ka 153/21	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1		
1. CZĘŚĆ WSTĘPNA			
1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji			
wyrok Sądu Rejonowego w Belchatowie z dnia 26 marca 2001r. w sprawie II K 461/99			
1.2. Podmiot wnoszący apelację			
# oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# oskarżyciel posiłkowy			
# oskarżyciel prywatny			
# obrońca			
# oskarżony albo skazany w sprawie			

o wydanie wyroku łącznego			
# inny			
1.3. Granice zaskarżenia			
1.1.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.1.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego		

	<p>w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu</p>	
#	<p>art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia</p>	
#	<p>art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia</p>	
#	<p>art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka</p>	
#	<p>art. 439 k.p.k.</p>	
#	<p>brak zarzutów</p>	
<p>1.4. Wnioski</p>		

#	uchylenie	#	zmiana	
2.	Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy			
1.5.	Ustalenie faktów			
1.1.3.	Fakty uznane za udowodnione			
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.1.1.	H. P. (1)	- wyrok Sądu Okręgowego w Piotrkowie Trybunalskim wydany w sprawie IV Ka 331/01, na skutek apelacji złożonej przez obrońcę w dniu 17 maja 2001r., utrzymujący w mocy wyrok sądu I instancji został uchylony, a sprawa przekazana do ponownego jej rozpoznania (aktualnie w sprawie IV Ka 153/21). Powodem jego uchylenia była rażąca obraza art. 64 § 1 kk, jaką błędnie przyjęto w podstawie prawnej skazania za	wyrok Sądu Najwyższego wydany w sprawie II KK 353/20	k.383-386

		przedmiotowy czyn. Czyn, jakiego w przedmiotowej sprawie dopuścił się H. P. (1) nie została popelniony w warunkach recydywy w rozumieniu art. 64 § 1 kk;		
1.1.4. Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.2.1.				
1.6. Ocena dowodów				
1.1.5. Dowody będące podstawą ustalenia faktów				
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu		
2.1.1.1.	- wyrok Sądu Najwyższego wydany w sprawie II KK 353/20;	- orzeczenie wydane na skutek rozpoznawania nadzwyczajnego środka zaskarżenia, w przewidzianych prawem formie i trybie;		
1.1.6. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za				

niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)			
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu	
3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków			
Lp.	Zarzut		
3.1.	- zarzut rażącej niewspółmierności orzeczonej kary 1 roku pozbawienia wolności – orzeczonej bez warunkowego zawieszenia jej wykonania;	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny			
Zarzut rażącej niewspółmierności orzeczonej wobec H. P. (1) kary nie zasługiwał na uwzględnienie, w szczególności brak jest podstaw, by wykonanie orzeczonej wobec w/			

w kary pozbawienia wolności warunkowo zawieszać. Mimo bowiem spełnienia przesłanek formalnych ku temu oraz zmiany kwalifikacji prawnokarnej czynu dokonanej w toku postępowania drugoinstancyjnego (wyeliminowanie działania w warunkach recydywy), wnioskowane warunkowe zawieszenie wykonania kary nie pozwalałoby na spełnienie celów kary, jakim ma służyć.

Zmiana kary w instancji odwoławczej nie może także następować w każdym wypadku, w którym jest możliwa wedle własnej oceny sądu odwoławczego, lecz wtedy tylko, gdy kara orzeczona nie daje się zaakceptować z powodu różnicy pomiędzy nią, a karą sprawiedliwą, różnicy o randze zasadniczej i rażącej, wręcz „bijącej w oczy” (tak np. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 4 lipca 1972 roku - VKRN 230/72; wyrok Sądu

Najwyższego z dnia 2 lutego 1995 roku - KZS 4/96 poz. 42).

Analiza zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego oraz poczynionych ustaleń faktycznych prowadzi natomiast do wniosku, że orzeczona w przedmiotowej sprawie kara pozbawienia wolności nie nosi znamion rażącej w rozumieniu art. 438 pkt 4 kpk, nawet przy uwzględnieniu, iż - wbrew ustaleniom sądu I instancji - swego czynu oskarżony nie dopuścił się w warunkach powrotu do przestępstwa, **o jakich mowa w art. 64 § 1 kk - o czym szerzej przy rozważaniach dotyczących obrazy prawa materialnego - podjętych z urzędu.**

Wbrew twierdzeniom zawartym w apelacji, przy wymiarze kary 1 roku pozbawienia wolności o charakterze bezwzględny prawidłowo oceniono stopień społecznej

szkodliwości
popelnionego przez
oskarżonego
przestępstwa oraz
pozostałe dyrektywy
wymiaru kary,
wskazane w art. 53
k.k. - gdzie nie
budzi wątpliwości
uprzednia karalność
H. P. w chwili
czynu. Skarżący
wnosząc w dniu 17
maja 2001r. apelację
od orzeczonej kary
wskazywał na fakt
posiadania przez
oskarżonego żony
oraz córki na
utrzymaniu i
konieczność
podjęcia
zatrudnienia dla
prowadzenia
normalnego życia
(zarobkowania,
łożenia na rzecz
rodziny, spłaty
powstałego
zadłużenia). W jego
ocenie kara 1
roku pozbawienia
wolności kłoci się
z wychowawczym
celem jaki ma
osiągnąć wobec
sprawcy. Wynika
więc z tego, że
w ocenie skarżącego
wystarczającym dla
osiągnięcia celów
kary byłoby
orzeczenie jej (tj.
1 roku pozbawienia
wolności) z
warunkowym
zawieszeniem
wykonania. Sąd
odwoławczy zważył,
iż głównym celem,

jaki kara ma spełniać jest to, by sprawca nigdy więcej nie wszedł na drogę przestępstwa. Można rzecz – jest to ten najistotniejszy, oczywisty i podstawowy. Tymczasem nie sposób jest nie zauważyć, iż aktualnie – orzekając w roku 2021r. – sąd odwoławczy może wyjątkowo dobrze ocenić, czy kara łagodniejsza za ów czyn sprzed blisko 23 lat, jest/ była orzeczona zbyt surowo. Dokumenty załączone do akt sprawy, w tym np. załączony odpis wyroku łącznego (III K 23/08 k.342-436) wskazuje, że w roku 2008 H. P. (3) „dysponował” już około 20-toma prawomocnymi skazaniami w większości za przestępstwa przeciwko mieniu, czy związane z obrotem gospodarczym. W chwili także wydawania wyroku przez Sąd Rejonowy w przedmiotowej sprawie karta karna oskarżonego potwierdzała uprzednie skazania w trzech sprawach (II K 14/97,

II K 481/98,
II K 110/94),
gdzie tymczasem
ilość uprzednio
popelnionych przez
H. P. przestępstw
(tj. przed datą
wydawania wyroku
w dniu
26.03.2001r.) była
o wiele, wiele
większa. Krótko
mówiąc, analiza
drogi życiowej
oskarżonego,
obranej po wydaniu
wyroku w sprawie
II K 461/99
potwierdza, iż nawet
orzeczenie kary o
charakterze
izolacyjnym nie
zdołało spełnić
zamierzonych celów
wychowawczych
wobec sprawcy.

Sąd odwoławczy ma
na względzie fakt, iż
wyrok wydany przez
Sąd Okręgowy w
Piotrkowie
Trybunalskim w
sprawie IV Ka
331/01 został
uchylony przez Sąd
Najwyższy, a
prawidłowe
zastosowanie art. 64
§ 1 kk prowadzi
do wniosku, iż
przedmiotowy czyn
oskarżonego nie
był popelniony w
warunkach
recydywy
podstawowej. Z
tego jednak powodu
nie istnieje jednak
obligatoryjny

obowiązek wymierzenia kary łagodniejszej niż poprzednio, np. z warunkowym zawieszeniem jej wykonania. Sąd ponownie rozpoznający sprawę po uchyleniu poprzedniego wyroku, w dalszym ciągu posiada pełnię praw w zakresie ukształtowania kary za przypisane oskarżonemu przestępstwo, orzekając w granicach zagrożenia ustawowego i gdzie – wobec kierunku apelacji - istnieje jedynie zakaz pogorszenia sytuacji prawnej oskarżonego.

Uwzględniając wszystkie okoliczności sprawy, w tym dostrzegając wielokrotną karalność oskarżonego za przestępstwa podobne, nawet w sytuacji gdy przedmiotowe przestępstwo nie było popełnione w warunkach art. 64 § 1 k.k., sąd odwoławczy doszedł do przekonania, że karą adekwatną za popełniony czyn, będący przedmiotem osądu

w sprawie II K 461/99 będzie kara 1 roku pozbawienia wolności oraz kara grzywny w rozmiarze 50 stawek dziennych przy przyjęciu, iż wartość jednej stawki wynosi 20 zł. Nie uległo bowiem zmianie ustawowe zagrożenie przedmiotowego czynu na przestrzeni lat od dnia jego popełnienia (tj. od 4 października 1998r.), która zawsze przewidywało karę od 6 miesięcy do 8 lat pozbawienia wolności. Sytuacji tej nie zmienia analiza ustawy Kodeks karny, zmieniającej się w tym okresie czasu wielokrotnie, przez prymat art. 4 § 1 kk. W sprawie nie nastąpiło przedawnienie karalności (przepisy wprowadzające kilkakrotnie zmiany do Kodeksu karnego, w tym treści ustaw zmieniających treść art. 102 i 102 kk każą ostatecznie ustalić, iż do ewentualnego przedawnienia doszłoby dopiero po upływie 25 lat od chwili popełnienia czynu tj. w dniu 4.10.2023r.). Jedynie co, to uzasadnionym jest

przywołanie
przepisu art. 4 § 1 kk
w postawie prawnej
skazania, albowiem
sięgnięcie do ustawy
Kodeks karny z
daty popełnienia
czynu w ogóle
dawało możliwość
do ewentualnego
zawieszenia
wykonania kary i
rozważań w tym
względzie, a która
to instytucja byłaby
już niemożliwa z
przyczyn
formalnych w
aktualnym
brzmieniu tej ustawy
(a więc
obowiązującej w
dacie orzekania
przez sąd
odwoławczy).

Reasumując: biorąc
pod uwagę
okoliczności całego
zdarzenia, w tym
wysoki stopień
zawinienia
oskarżonego,
wynikający przede
wszystkim z
działania z
wyrachowaniem i
premedytacją, a
także wysoki stopień
społecznej
szkodliwości czynu,
jak również
karalność
oskarżonego, przed
i po popełnieniu
przypisanego mu
przestępstwa, w
tym za przestępstwa
podobne,
wymierzonej w/

w kary 1 roku
pozbawienia
wolności oraz kary
grzywny nie sposób
jest uznać za rażąco
wysoką. Brak jest
przesłanek
uzasadniających
tezę, iż w przypadku
wymierzenia kary
pozbawienia
wolności z
warunkowym
zawieszeniem jej
wykonania cele
kary w stosunku
do oskarżonego
zostałyby osiągnięte.
Wymierzona
oskarżonemu w
przedmiotowej
sprawie kara
pozbawienia
wolności o
charakterze
bezwzględnym i
grzywna stanowią
trafną reakcję karną,
współmierną
zarówno do stopnia
winy oskarżonego,
jak i do stopnia
społecznej
szkodliwości
popelnionego
przestępstwa. Tylko
taka kara spełni
w sposób właściwy
cel zapobiegawczy
oraz wychowawczy,
jak również cele
kary w zakresie
kształtowania
świadomości
prawnej
społeczeństwa.

Wniosek

<p>- o zmianę wyroku i wymierzenie kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania;</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>			
<p>- zarzut niezasadny, brak przesłanek do wnioskowanej zmiany wyroku, kara adekwatna do okoliczności sprawy - przy uwzględnieniu dokonanej zmiany w podstawie prawnej skazania;</p>			
<p>4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU</p>			
<p>4.1.</p>	<p>Wyrok Sądu Okręgowego w Piotrkowie Trybunalskim wydany w sprawie IV Ka 331/01, na skutek rozpoznawania apelacji złożonej przez obrońcę w dniu 17 maja 2001r., utrzymywał w mocy wyrok Sądu Rejonowego w Belchatowie. Na mocy wyroku Sądu</p>		

Najwyższego
wydanego w sprawie
II KK 353/20 w/
w wyrok sądu
odwoławczego został
uchylony, a sprawa
przekazana do
ponownego jej
rozpoznania
(aktualnie jest
rozpoznawana pod
sygnaturą IV Ka
153/21). Powodem
uchylenia była
rażąca obraza art.
64 § 1 kk, do
jakiej doszło w chwili
wyrokowania przez
sąd I instancji i
brak uwzględnienia
powyższego przy
pierwotnym
rozpoznawaniu
wniesionej apelacji.

H. P. (1)
przedmiotowego
czynu dopuścił się
w okresie od
07.09.1998r. do
04.10.1998r., gdzie
przed jego
popęlnieniem H. P.
został skazany w
sprawach II K
14/97 i II K
687/97, w których
wymierzono m.inn.
kary pozbawienia
wolności z
warunkowym
zawieszeniem ich
wykonania oraz
w sprawie III
K 110/94 (wyrok
wydany w dniu
17 lutego 1999r.),
gdzie wymierzono
karę pozbawienia
wolności o

charakterze
bezwzględny, a na
jej poczet zaliczono
oskarżonemu okres
tymczasowego
aresztowania od 2
lutego 1994r. do
28 czerwca 1995r.
Analiza pisemnych
motywów wyroku
wydanego przez sąd
pierwszej instancji
prowadzi do
wniosku, że to
właśnie kara jaką
oskarżony miał
upřednio „odbyć”
w sprawie III
K 110/94 była
podstawą uznania,
iż przedmiotowego
czynu dopuścił się
w ciągu 5 lat po
odbyciu kary co
najmniej 6 miesięcy
pozbawienia
wolności, orzeczonej
za umyślne
przestępstwo
podobne – a
więc podstawą do
przyjętej recydywy
w rozumieniu art.
64 § 1 kk. Jak
słusznie zauważył
Sąd Najwyższy
powyższe skazania
nie mogły być
podstawą do jej
przyjęcia, albowiem:

- skazanie w
sprawie III K
110/94 (moment
wyrokowania, na
mocy którego
zaliczono okres
tymczasowego
aresztowania w
sprawie) nastąpiło

już po popełnieniu przedmiotowego czynu,

- zarządzenie wykonania kar pozbawienia wolności i ich wykonanie w sprawach II K 14/97 i II K 687/97 nastąpiło już po popełnieniu przedmiotowego czynu.

Reasumując: czyn, jakiego w przedmiotowej sprawie dopuścił się H. P. (1) nie został popełniony w warunkach recydywy podstawowej w rozumieniu art. 64 § 1 kk, na skutek czego doszło do zmiany wyroku sądu I instancji poprzez wyeliminowanie z opisu przypisanego czynu sformułowania dotyczącego w/w „recydywy” oraz wyeliminowanie z podstawy prawnej skazania przepisu art. 64 § 1 kk.

Nie budzi natomiast wątpliwości, iż H. W. dopuścił się przedmiotowego przestępstwa oszustwa. Ustalenia faktyczne poczynione przez Sąd I instancji,

dotyczące
sprawstwa i winy
oskarżonego w
zakresie
zarzucanego mu
przestępstwa są
prawidłowe, gdyż
stanowią wynik, nie
budzącej żadnych
zastrzeżeń oceny
zebranych w sprawie
dowodów.

Rozumowanie Sądu
meriti, przy ocenie
zgromadzonych w
sprawie dowodów
nie było wadliwe,
czy nielogiczne, a
ocena wiarygodności
zgromadzonego w
sprawie materiału
dowodowego miała
charakter oceny
dowolnej,
korzystającej z
ochrony art. 7
kpk. Sąd I
instancji wnikliwie
i starannie rozważył
wszystkie dowody,
przemawiające
zarówno na korzyść,
jak i na niekorzyść
oskarżonego, a w
pisemnych
motywach
zaskarżonego
wyroku
przekonywująco
wykazał, dlaczego
jednym dowodom
należało dać wiarę,
a innym waloru
takiego odmówić.

Trafnie i
przekonywująco
wskazano powody,
dlaczego zupełnie
niewiarygodna jest

wersja oskarżonego, jakoby po pierwsze: miał pewność, iż T. O. (1) wpłacał pieniądze za oskarżonego na jego – przedmiotowe konto, a po drugie – by owa pewność ekskulpowała go od przedmiotowego przestępstwa. Co także istotne, oskarżony w przedmiotowej sprawie nie prezentował żadnej innej linii obrony, jak tylko związaną z oczekiwanym „uzupełnieniem” jego rachunku przez T. O. (1). Z dokumentów znajdujących się w aktach sprawy wynika tymczasem, iż oskarżony H. P. (1) w spornym okresie czasu była posiadaczem różnych rachunków bankowych i tak obok przedmiotowego nr (...) - (...) - 270-41 w Oddziale Banku (...) w G. (dokumentacja k. 96 i inne), także o numerze (...) - (...) - 270-41 (inny aniżeli przedmiotowy) oraz w innym banku (ustalenia ze sprawy IV Ka ...). Dysponował przyporządkowanymi do przedmiotowego rachunku czekami

i choć dysponował wyrokiem sądu cywilnego wydanym w dniu 4 listopada 1999r., na mocy którego zasądzono na jego rzecz od T. O. (1) kwotę 55.000 zł., to żaden dowód nie potwierdza, by T. O. zobowiązywał się do „uzupełniania” konta oskarżonego (i to konkretnego, o konkretnym numerze), bądź by w chwili czynu przekazał mu, czy choćby obiecał przekazać taką gotówkę jaka wynikała z wydanego później orzeczenia cywilnego. Wręcz przeciwnie - T. O. przekonująco podał, iż pożyczone od oskarżonego pieniądze oddał i w żadnym wypadku nawet nie obiecywał mu, że zamierza dać mu cokolwiek więcej. Wydany wyrok sądu cywilnego tylko potwierdza, że T. O. nie czuł się zobowiązanym do zwrotu oskarżonemu jakichkolwiek dodatkowych pieniędzy, a co najbardziej istotne zakładają rachunek by pobierać z niego przedmiotowe kwoty – oskarżony

nie poinformował banku, że wywiązanie się z warunków zawartej umowy uzależnia od ewentualnego zachowania się innej osoby trzeciej. Sąd Rejonowy wnikliwie i bardzo szczegółowo ustosunkował się również wyjaśnień oskarżonego, co do ewentualnego przekonania oskarżonego o środkach wpłaconych przez T. O. (1). Sąd odwoławczy w pełni podziela dokonaną w tym zakresie przez Sąd Rejonowy ocenę materiału dowodowego. Sąd Rejonowy uwzględnił przy swojej ocenie wyrok zaoczny Sądu Okręgowego w Piotrkowie Trybunalskim z dnia 4 listopada 1999 roku (I C 981/99), trafnie konkludując, że jego istnienie ani nie musiało oznaczać, iż T. O. (1) był winien oskarżonemu kwotę 55.000 złotych wraz z ustawowymi odsetkami, ani że dłużnik faktycznie pieniądze oddał. Z zeznań T. O. (1) wynika, że nigdy nie poczuwał się do długu wynikającego z wyroku sądu

cywilnego, a
wcześniejszą
pożyczkę spłacił
rodzicom
oskarżonego. Tym
samym jest
logicznym, że nie
mógł oskarżonemu
obiecać, iż wpłaci
pieniądze na
konkretny rachunek
bankowy. Oskarżony
otworzył
przedmiotowy
rachunek bankowy
bez uzasadnionej
gospodarczo
przyczyny, zatajając
przed bankiem, iż
jego samego nie
stać na wywiązanie
się z warunków
umowy. W tym
czasie oskarżony
znajdował się w
trudnej sytuacji
finansowej, bo choć
pracował to zarabiał
niewiele, a miał na
utrzymaniu rodzinę.
Do znamion
przestępstwa z art.
286 § 1 kk należą trzy
oszukiwawcze sposoby
jego popełnienia,
w tym m.inn.
wprowadzenie innej
osoby w błąd, który
opiera się na błędzie
pokrzywdzonego,
którego wyobrażenie
o rzeczywistości nie
odpowiada faktom
w zakresie istotnym
dla podjęcia decyzji
o określonym
rozporządzeniu
mieniem (tak np.
wyr. SN z 2.12.2002
r., IV KKN 135/00,

Prok. i Pr. – wkł.
2003, Nr 6, poz. 8;
wyr. SN z 18.6.2019
r., V KK 246/18,
Legalis).

Wprowadzenie w błąd lub wyzyskanie błędu zachodzi także wtedy gdy sprawca świadomie zataił przed kontrahentem obiektywnie istniejącą sytuację, która ma wpływ na możliwość realizacji warunków, wynikających z zawartej umowy. Przy czym wprowadzenie w błąd może przybrać także formę przemilczenia.

Odnosnie obowiązku informowania przy zawieraniu umowy o swej kondycji finansowej trzeba przypomnieć, że takowy nie zachodzi, póki kontrahent ma możliwość realizacji przyjmowanego zobowiązania. Gdy nie ma on płynności finansowej, to zatajenie informacji prowadzi do powstania błędnego wyobrażenia drugiej strony umowy o możliwościach finansowych - tak przykładowo wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 14 lutego 2020 r., II AKa 633/19 (opubl.

	<p>Legalis Numer 2548869). W przedmiotowej sprawie oskarżony nie dysponował uzyskiwanymi dochodami, które pozwoliłoby mu na realizację mowy z bankiem. Nie informował także pokrzywdzonego, iż wywiązanie się z warunków zawieranej umowy uzależnia od ewentualnego zachowania osoby trzeciej, w tym ewentualnego spłaty długu (nawet jeśli faktycznie taki istniał) przez niesłownego dłużnika.</p>
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności	
- jak wyżej;	
<p>5. ROZSTRZYGNĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO</p>	
<p>1.7. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji</p>	
5.1.1.	Przedmiot utrzymania w mocy
- rozstrzygnięcie w zakresie winy i	

<p>sprawstwa oskarżonego co do czynu oszustwa oraz zastosowanej represji karnej;</p>		
<p>Zwięźle o powodach utrzymania w mocy</p>		
<p>- apelacja nie zasługiwała na uwzględnienie z przyczyn wskazanych powyżej (3.1.), brak podstaw do zmiany wyroku z urzędu z innych przyczyn, aniżeli wskazano w punkcie 4.1.;</p>		
<p>1.8. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji</p>		
<p>5.2.1.</p>	<p>Przedmiot i zakres zmiany</p>	
<p>- opis czynu, podstawa prawna skazania;</p>		
<p>Zwięźle o powodach zmiany</p>		
<p>- zwięźle w punktach 3.1. i 4.1.;</p>		
<p>1.9. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji</p>		

1.1.7. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylecia			
5.3.1.1.1.		# art. 439 k.p.k.	
Zwięzle o powodach uchylecia			
5.3.1.2.1.		# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwięzle o powodach uchylecia			
5.3.1.3.1.		# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwięzle o powodach uchylecia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia			
5.3.1.4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.	
Zwięzle o powodach uchylecia			
1.1.8. Zapatrywania i wskazania co do dalszego postępowania			
1.10. Inne rozstrzygnięcia			

zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia wyroku	z	Przytoczyć okoliczności
6. Koszty Procesu		
Punkt rozstrzygnięcia wyroku	z	Przytoczyć okoliczności
punkt 3, 4,		<p>O kosztach postępowania odwoławczego Sąd Okręgowy orzekł w oparciu o treść art. 624 § 1 kpk oraz art. 17.ust 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych (tekst jednolity: Dz.U. z 1983 r. Nr 49, poz.223 z późniejszymi zmianami). Z aktualnego oświadczenia o stanie majątkowym oskarżonego z załącznikiem (k.394-396) wynika, iż H. P. jest rencista i uzyskuje kwotę 987 zł. renty miesięcznie, jest obarczony obowiązkiem alimentacyjnym.</p> <p>Wynagrodzenie obrońcy oskarżonego z urzędu orzeczono na poziomie</p>

	minimalnym, jako uwzględniające nakład pracy adwokata i wkład w ostatecznie rozstrzygnięcie sprawy.	
7. PODPIS		

1.11. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	1		
Podmiot wnoszący apelację	obrońca oskarżonego		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	wyrok Sądu Rejonowego w Bełchatowie z dnia 26 marca 2001 roku w sprawie II K 461/99		
0.1.1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.1.1.3.2. Podniesione zarzuty			

Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	

#	brak zarzutów		
0.1.1.4. Wnioski			
#	uchylenie	#	zmiana